

kristijanom. V najživahnejšem pogovarjanju vtihnemo, kakor bi odrezal. Pogledavši drug drugega opazimo, da so nam vsem obrazi spremenjeni. Nekaterim gospodom je najbrž kri zledenela, tako so postajali bledi, okorni, plahi. Proč je bila živahnost, proč je bil red, proč pogum, proč vsakoršno širokoustenje, proč veselje do življenja, vse pobito in poparjeno. Le eden glas je šel od ust do ust: kaj početi, kako se braniti? Le danes naj nas še ljubi Bog pred vsako nesrečo obvaruje. Od drugod nij pomoči pričakovati v tem samotnem zapuščenem kraju. Ta grozni, skoro smrtni strah je pa pouzročila četa kakih 40—50 Turkov, ktere smo onkraj Bosne zagledali. Ravno pred našimi očmi srečala sta se 2 turška oddelka. Po kratkem pozdravu in dogovoru marširal je eden vstrie nas naprej, drugi pa nazaj. Različne misli so nas obhajale; najstrašnejša, ker najverjetnejša je bila ona, da nas hočejo lopovi od preja in od zaja zajeti, ko bodo, poiskavši si plitvo mesto, prekoračili precej široko Bosno. Zadrega je bila neznano ogromna. Orožja pravega in zanesljivega je manjkalo, ker zdravniški oddelki nimajo pušek, nego le kratke sabljice, s kterimi se ne dá ničesar opraviti. Morala bi nas zato po postavi spremljati kompanija vojakov, pešakov. Ali vsled prečviplega števila vojakov o posameznih postajah, nij se nam dala obramba in tako smo bili sebi prepuščeni. Na sredi pota, v strašnej soteski, blizu slaboglasne Kosne, na levej globoka, valovita Bosna, na desnej stimo, kakor sveča v nebo se vzdigajoče skalovje, zadi preklicani Doboji, spredi za našo armado osodepolni Maglaj: vse to je pripomoglo, da so se nam lasje jezili, da je bila domišljija ognjevita, da so oči več sovražnika videle, kakor ga je bilo. Zdelo nam se je, da čepi za vsakim grmom, za vsakim koruznim stebлом, za vsakim kamenčkom in drevescem turčin z nabito kremenačo in z nabrušenim handžarom. Kar se je dalo, storilo se je. Častniki in zdravniki segli so po revolverjih ter si opasali sablje. Vsak je zgrabil za kako smrtonosno orožje. Le jaz nijsem imel ničesar pri rokah razun „šiltuate“ kape. Dasi ravno so me nagovarjali tovariši v Oseku in Brodu, naj si omislim kakšno morilno orožje, vendar jih nijsem ubogati hotel, misleč, da se bodem morebiti laglje s lepo pa prijazno besedo pobotal s tu činom za življenje, nego z okorno, nezanesljivo pištolo. Še lev se dade ukrotiti, ako ga ne dražiš; zakaj ne bi se dal umiriti človek s srcem in umom nadarjen! Da bi se po moči ognili vstašem, bilo je voznikom napovedano, naj urneje konje priganjajo. Nek major, ki je z nami potoval k svojemu bataljonu v Žepče, odposlal je našega kovača Kranjca — dobrega jahača — naprej v Maglaj, da nam pošljejo od ondot kake pomoči. Slovenski fant je dobro izvršil svojo nalogo. Da si brez sedla, jezdil je vendar, kakor bi ga veter nosil. Bil je tu in tam s poročilom, da dojde $\frac{1}{4}$ kompanije v podporo. Ali med tem so se jeli vstaši

zglobljati po šumovitih gričih. Ne dvomim, da jih je močno splašila dolga vrsta vozov, vstrie kterih so po 4 vojaki marširali: k temu še menda nijso črez vodo zapaziti mogli, da smo brez pušek. Bodi temu tako ali tako, zginili so v kratkem času, in nam se je odvalil težek kamen od srca. Pa danes uže nijsmo imeli posebne sreče. Neprenehoma smo srečavali za obrežjem mrtva trupla turških in avstrijskih vojakov. Preveč ne bode, ako rečem, da smo na celem „maršu“ 15—20 takih nesrečnih, nezakopanih mrličev našli. Veljale so njim besede bosenskega pesnika: „Ostadoše kod vode vojnici — Cernu zemlju plečima miereči — A očima zvezde broječi.“

Prešinljivi smrad, ki se je razlegal po tej okolici, bil je še pomnožen od mnogih mrhovin, ki so trohuele in gujile za grmovjem ali po brezni. Čem bolje smo se bližali Maglaju, tem več je prihajalo taborov, v kterih so počivale prve čete naše armade, prodirajoče v notranjo Bosno. Tu in tam bili so videti grobovi s majhnimi lesenimi križci v znamenje, da počiva ondi kteri naših hrabrih vojakov, milih sobratov. Brž po poludne došli smo precej vzburjeni in splašeni v tabor pri Maglaju. (Dalje prih.)

Smešničar 9. Potnik prenoči v krčmi, ki je posebno ptujce hudo drla. Ko zjutraj vpraša po „rajtengi“, mu jo krčmar zasoli tako, da se plačevaj v ustnice grize. Krčmar to zapazivši, začne tožiti, da miši in podgane hočejo vse požreti, in popraša tudi potnika, ali bi on vedel za gotov pomoček zoper te požeruhe. „O ja“, mu ta odgovori, „vem za popolnem zanesljiv pomoček. Zarajtajte jim vse, kar snedo in spijo, tako drago, kakor meni, in glavo stavim, če vas hipoma vse ne zapusté in nikoli ne vrnejo več k vam!“

Blaž Tominc.

Razne stvari.

Sveto leto) naznanjalo bode v našej Lav. škofiji slovesno zvonjenje vseh zvonov pri vseh farah, kuracijah in podružnicah v soboto večer 1. marca.

(Celje) ima letos 46 285 fl. nastavljenih potroškov, dohodkov pa 30 595 fl. Treba bo 15 % vrči na užitnino in 35 % na najemnino od hiš. Zastop hoče baje 100.000 na posodo vzeti.

(Vojaške svetinje) delili so v Mariboru; pri tej priliki je obrst lajtnant vitez plem. Diel naše slovenske junake nemški nagovoril, kar je potem nadlahtnant naš rojak g. Vraz takoj točno in spretno razložil slovenski.

(Zadušil) se je Matija Šalamun pri sv. Andrašu v Slov. goricah, ker si je v viničariji v železno peč zakuril pa zraven zaspal.

(Tolovaja napala) sta 16letno deklico na stezi v Radgono ter njej vzela korpačo piščet.